

Nr 33.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående löneställningen för viss till aktiv stat inom försvarsväsendet överförd personal; given Stockholms slott den 3 januari 1941.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Per Edvin Sköld.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 januari 1941.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anmäler chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Sköld, fråga om löneställningen för viss till aktiv stat inom försvarsväsendet överförd personal samt anför därvid följande:

Förevarande fråga sammanhänger närmast med den ökning av befälskadreerna vid armén, som beslutades av 1940 års lagtima riksdag. Såsom närmare framgår av propositionen nr 275/1940, som innefattade förslag i ämnet, gällde utökningen vid armén bland annat ett betydande antal officers- och underofficersbeställningar — omkring 400 officers- och över 200 underofficersbeställningar — avsedda att besättas med personal, som icke förut tillhörde den aktiva staten. Vad i det följande sägs bör helt naturligt äga

motsvarande tillämpning i fråga om personal som på samma sätt överföres till aktiv stat vid marinen och flygvapnet.

Till en början torde jag få i huvudsak återgiva vad jag vid hemställan om avlåtandet av nyssnämnda proposition anförde beträffande de föreliggande möjligheterna att rekrytera de nya beställningarna vid armén:

Om denna fråga har överbefälhavaren i en den 5 april 1940 överlämnad promemoria anført, att med hänsyn till den förhållandevis korta tid, inom vilken den nya krigsorganisationen borde vara genomförd, de av densamma föranledda kaderökningarna kunde ske endast genom överflyttning av reservpersonal, eventuellt övergångsstatspersonal, till aktiv stat ävensom genom officersbefordran efter erforderlig utbildning av härför särskilt lämpliga yngre underofficerare och äldre furirer. Enligt vad jag sedermera inhämtat, anser man sig för rekryteringen av de nya officersbeställningarna kunna räkna med fyra olika kategorier bland dem som sålunda kunna komma i fråga. Den första kategorien utgöres av sådana personer, som anses kunna utan vidare utbildning och prov antagas till aktiva officerare. Dessa skulle kunna utnännas redan i och med det nya budgetårets ingång. Den andra kategorien utgöres av sådana, som anses utan vidare teoretisk utbildning men efter ytterligare provtjänstgöring kunna antagas till aktiva officerare. Dessa skulle kunna utnännas omkring den 1 oktober 1940. Till den tredje kategorien räknas de, som efter provtjänstgöring och extra officerskurs anses kunna antagas till aktiva officerare. Dessa förutsätts kunna utnännas den 1 januari 1941 eller i vissa fall den 1 april 1941. Till den fjärde och sista gruppen hänföres de, som anses lämpade att ansluta till utbildningen för 1939—1941 års officerskurs vid krigsskolan. Deras utnämning skulle ske samtidigt som för övriga elever i sagda officerskurs. — Vad beträffar de nya underofficersbeställningarna avses dessa att fyllas ur följande kategorier: furirer på aktiv stat och i reserven, vilka genomgått arméns underofficersskola, underofficerare på reservstat och i reserven, furirer på aktiv stat, vilka genomgått underofficersskolans förberedande kurs samt furirer på aktiv stat och i reserven med minst 7 tjänsteår och betyg av viss kvalitet i furirsexamen. Ytterligare teoretisk utbildning före utnämningen till underofficer på aktiv stat har synts böra komma i fråga endast beträffande de två sistnämnda kategorierna. Utnämning av de nya underofficerarna har förutsatts skola ske successivt under budgetåret 1940/41.

De vägar för rekrytering av det avsevärda antalet nytillkommande officers- och underofficersbeställningar, som sålunda angivits, torde vara de enda framkomliga för ernående av ett tillfredsställande resultat inom rimlig tid. I anslutning härtill vill jag emellertid understryka, att utvägen att låta övergångsstatspersonal återgå till aktiv tjänst torde böra i så stor utsträckning som möjligt tillämpas. I fråga om tiden för tillsättande av de nya beställningarna anser jag, att man icke bör i förväg binda sig för att tillsätta visst antal beställningar vid bestämda tidpunkter, utan torde det böra ligga i Kungl. Maj:ts skön att med hänsyn tagen till det på grund av krigsorganisationens successiva utbyggande uppstående behovet bestämma tidpunkten för de nya beställningarnas tillsättande. Därvid lärer böra såsom norm uppställas, att tillsättandet av de nya beställningarna må ske endast då så finnes oundgängligen nödvändigt.

Sedan riksdagen (skrivelse nr 4, punkt 8) med anledning av propositionen och med bifall till ett motionsvis framlagt förslag om viss ytterligare utökning av antalet underofficersbeställningar bemyndigat Kungl. Maj:t att i de förslag till personalstater för arméns truppförband m. fl., som av riks-

dagen godkänts, vidtaga de ändringar, som för varje särskild stat i statsrådsprotokollet föreslagits och av riksdagen beslutats, hava de sålunda ändrade staterna fastställts att gälla under budgetåret 1940/41.

Därefter har — i huvudsaklig överensstämmelse med förberörda plan — ett successivt tillsättande av de nytillkomna beställningarna ägt rum, så att i närvarande stund större delen av dessa beställningar redan äro besatta. Härvid har inplaceringen i tjänsteställning (turberäkning) i vederbörlig tjänstegrad ägt rum enligt den regeln, att de nya beställningshavarna från reserven placerats omedelbart efter de i avseende å officerskurs (furirskola) jämnåriga beställningshavarna å aktiv stat, under det att de från övergångsstat överförda återfått sin tidigare tjänsteställning.

Innan jag ingår på själva frågan om löneställningen för ifrågavarande personal, torde jag få lämna en översikt över de bestämmelser i det militära avlöningsreglementet (Sv. förf.-saml. nr 275/1939), som härvidlag närmast komma i betraktande.

Huvudregeln för löneklassplacering, innefattad i reglementets 7 § 1 mom., innebär att beställningshavare vid tillträddandet av ordinarie beställning inom lönegrad, som upptager mer än en löneklass, erhåller lön enligt den för lönegraden fastställda lägsta löneklassen; enligt 2 mom. i samma paragraf tillhör han samma löneklass i tre år, innan han kan uppflyttas i den nästa. I förevarande sammanhang saknas anledning ingå på andra avvikelser från denna huvudregel än de som avses i reglementets 13 § 1 mom.

Sistnämnda författningsrum stadgar rätt för Kungl. Maj:t att i vissa fall medgiva, att beställningshavare placeras i högre löneklass än den, till vilken han enligt bestämmelserna i 7 § 1 mom. skolat hänföras. Detta gäller enligt 13 § 1 mom. första stycket beträffande beställningshavare, som från reservstat eller reserv övergår till någon av löneplanerna Oa (officerare) och UO (underofficerare), om och i den mån sådan högre löneklassplacering med hänsyn till föreliggande särskilda omständigheter prövas skälig. Enligt författningsrummets andra stycke kan sådant medgivande förekomma, därest eljest beträffande den som tillträder beställning, tillhörande någon av nyssnämnda löneplaner, med hänsyn till föregången långvarig statsanställning och därunder åtnjuten avlöning synnerliga skäl föreligga för placering i högre löneklass.

I sin motivering till 13 § 1 mom. anförde 1936 års lönekommitté (Statens off. utredn. 1938: 55, sid. 157) följande:

I 1 mom. av förevarande paragraf har lönekommittén sammanfört vissa lönetursbestämmelser, vilka sakligt sett korrespondera med stadgandena i 7 § officersavlöningsreglementet, i den mån dessa hava avseende å den militära personalen. I fråga om bestämmelsernas utformning hava härvid vidtagits vissa jämkningar i syfte att eliminera det nuvarande tillgodoräkningsförfarandet och ordna lönetursberäkningen efter de principer, som kommit till uttryck i civila avlöningsreglementet.

Stadgandet i första stycket av förevarande moment avser att i de stundom förekommande fall, där övergång till ordinarie beställning sker från reservstat eller reserv, möjliggöra en förmånligare löneklassplacering än som

med tillämpning av den allmänna lönetursregeln i 7 § 1 mom. kan äga rum, där så med hänsyn till särskilda omständigheter prövas skäligt.

Den i momentets andra stycke influtna bestämmelsen motsvarar i sak stadgandet i 8 § 3 mom. sista stycket av civila avlöningsreglementet men torde av naturliga skäl komma att i än högre grad än detta stadgande er- hålla karaktären av undantagsbestämmelse. Förutsättningen för bestä- melsens tillämpning är, att »synnerliga skäl» föreligga med hänsyn till före- gången långvarig statsanställning och därunder åtnjuten avlöning, varmed enligt motiveringen till civila avlöningsreglementet (betänkandet sid. 132—133) särskilt avsetts de fall, då en tjänsteman före befordran haft långvarig stats- anställning utanför den vanliga tjänstemannakarriären. Såsom exempel på fall, då stadgandet undantagsvis kan tänkas erhålla tillämpning, må nämnas fall, då en beställningshavare å övergångsstat vinner beställning å aktiv stat eller då en beställningshavare, vilken erhållit avsked från beställning på stat med rätt att efter avskedstagandet med bibehållande av tur och beford- ringsrätt såsom lönlös kvarstå över stat, ånyo vinner anställning på stat. Däremot är stadgandet icke avsett att reglera de numera ej sällan förekom- mande fallen av övergång från manskapsanställning till beställning såsom fänrik; för dessa fall torde någon undantagsbestämmelse om lönetursrätt enligt kommitténs mening ej heller vara motiverad.

I detta sammanhang må också erinras om att även det militära avlönings- reglementet (15 §) innehåller en särskild bestämmelse avseende löneklass- placering för möjliggörande i undantagsfall av förvärvandet (bibehållandet) av särskilt kvalificerad person för viss befattning. Denna bestämmelse, som emellertid endast är tillämplig beträffande rekrytering av civilmilitär per- sonal, innebär, att Kungl. Maj:t i sådant fall äger att inom vissa gränser bestämma lön enligt högre löneklass än som följer av de allmänna reglerna.

Karakteristiskt för avlöningsreglementets byggnad är sålunda, då det gäller lörens bestämmande, att reglementet i fråga om placering i löneklass stadgar en bundenhet, som endast i vissa angivna undantagsfall kan av Kungl. Maj:t jämkas.

I skrivelse den 20 maj 1940 har *chefen för armén* gjort framställning rörande bland annat löneställningen för den ifrågavarande, i särskild ord- ning till aktiv stat överförda personalen och därvid — såvitt nu är i fråga — anført i huvudsak följande:

Under förutsättning av riksdagens bifall till propositionen nr 275 komme de aktiva officers- och underofficerskadrenna att avsevärt utökas. För att fylla dessa erfordrades överflyttning till aktiv stat av personal över stat, på övergångsstat, på reservstat och i reserven. Det vore härvid ur statens in- tresse av vikt, att endast väl kvalificerad personal komme i fråga. Det vore därför nödvändigt, att denna personal kunde erbjudas en tryggad existens inom krigsmakten. Härfor erfordrades, bland annat, att den erhöle en lämp- lig tjänsteställning i förhållande till sin ålder och tillförsäkrades lön mot- svarande denna tjänsteställning, varvid bestämmelserna i 13 § militära avlö- ningsreglementet borde så tillämpas, att officer, underofficer eller furir, som överflyttades till beställning på aktiv stat inom någon av löneplanerna Oa eller UO, hänfördes till löneklass som icke vore lägre (högre) än den, som innehades av beställningshavare, vilken inom samma lönegrad komme att i tjänsteställning stå närmast efter (före) den sålunda överflyttade. Med an- ledning av det anförda hemställde *chefen för armén*, att i samband med

överflyttning till aktiv stat av i skrivelsen omförmälda personal dels bestämmelserna i 13 § militära avlöningsreglementet så tillämpades att officer, underofficer eller furir, som överflyttades till beställning på aktiv stat inom någon av löneplanerna Oa eller UO hänfördes till löneklass, som icke vore lägre (högre) än den som innehades av beställningshavare, vilken inom samma lönegrad komme att i tjänsteställning stå närmast efter (före) den sålunda överflyttade; dels den för uppflyttning till högre löneklass stadgade tiden i den lägre löneklassen räknades från och med den dag, som i detta avseende gällde för i tjänsteställning inom lönegraden närmast efter stående beställningshavare, eller eljest från och med dagen för överflyttningen till aktiv stat.

Över framställningen hava arméförvaltningens civila departement, statskontoret och försvarsväsendets lönenämnd avgivit utlåtanden.

Arméförvaltningens civila departement har därvid i huvudsak anfört följande:

Genom bestämmelsen i 13 § 1 mom. andra stycket militära avlöningsreglementet skulle visserligen personal å övergångsstat och över stat, som överflyttades till aktiv stat, kunna erhålla förmånligare löneklassplacering än som med tillämpning av lönetursregeln i 7 § 1 mom. skulle bliva fallet, men ett tillgodoseende i full utsträckning av syftet med den föreliggande framställningen syntes dock knappast därigenom bliva möjligt. Vid av Kungl. Maj:t fattade beslut i fråga om beräkning av tjänstetid i reserven enligt äldre, mot de i 13 § 1 mom. första stycket militära avlöningsreglementet svarande bestämmelserna syntes i huvudsak vissa av arméförvaltningens civila departement på sin tid angivna allmänna principer hava följts, nämligen: Officer i reserven borde i fråga om den tid, han innehaft anställning i reserven och endast fullgjort honom i fred åliggande repetitions- och befälsövningar, få räkna ett års anställning i reserven som ett halvt års anställning på stat, dock att endast fulla månader i reserven borde få räknas samt att särskild uträkning borde ske för beställning i reserven inom de olika graderna, så att t. ex. tid såsom underlöjtnant (fänrik) räknades för sig och tid såsom löjtnant för sig. Tjänstgöring i reserven, utöver vederbörande författningsenligt åliggande, borde i sin helhet få tagas i betraktande vid tjänstårsberäkningens bestämmande i de olika beställningarna och de särskilda löneklasserna. För undvikande av dubbel beräkning borde därvid iakttagas, att sagda tid avdroges vid tillgodoräkning av den tjänstetid i reserven, varunder extra tjänstgöring icke infallit. Löjtnant, som från reserven övergått till beställning på stat, borde såsom sådan av sin enligt nyss angivna grunder beräknade hela underlöjtnants- (fänriks-)tid få tillgodoräkna sig högst tre år av tid, som överstege tre fulla tjänsteår. Slutligen borde tid, då officer i reserven vistats vid krigsskolan såsom elev i officerskurs, principiellt icke tillgodoräknas honom såsom tjänstgöring i reserven. — Det angivna beräkningssättet syntes i allmänhet hava givit tillfredsställande resultat. Därest emellertid överflyttning till beställningar å aktiv stat av beställningshavare tillhörande olika reservkategorier skulle ske i den omfattning, som nu syntes vara avsedd, vore det emellertid uppenbart, att ett så noggrant beräkningssätt komme att medföra en viss omgång i tillämpningen. Ur synpunkten att på enklaste sätt kunna verkställa en inplacering i löneklasser av de beställningshavare, som komme att överflyttas till aktiv stat, syntes alltså i och för sig ingenting vara att erinra mot det framställda förslaget.

Enligt detta skulle emellertid den ur militära synpunkter verkställda inplaceringen av beställningshavarna i en viss tjänsteställning och turberäk-

ning komma att bliva bindande även i fråga om löneklassplaceringen. För ernående av önskvärd enhetlighet och kontroll syntes det därför önskvärt, att normerande regler av Kungl. Maj:t meddelades i fråga om vederbörandes turberäkning eller ock att beslut därom i varje särskilt fall meddelades av Kungl. Maj:t även beträffande innehavare av beställning, som tillsattes av underordnad myndighet.

Statskontoret har icke ansett sig kunna tillstyrka, att ifrågavarande till aktiv stat överflyttade personal genom en generell föreskrift bereddes fördelaktigare ställning i lönehänseende än som skulle hava tillkommit densamma med tillämpning av de »allmänna» tillgodoräkningsreglerna (7 § 1 mom.). Ett medgivande av sådan omfattning skulle nämligen enligt statskontorets mening kunna leda till betänkliga konsekvenser. Genom stadgandet i 13 § 1 mom. förefunnes emellertid redan nu möjlighet för Kungl. Maj:t att för visst fall medgiva beställningshavare, som övergått från reservstat eller reserv till aktiv stat rätt att erhålla förmånligare löneklassplacering än som med tillämpning av de allmänna lönetursreglerna i 7 § 1 mom. kunde äga rum. Då möjlighet syntes böra hållas öppen för Kungl. Maj:t att, där det med hänsyn till omständigheterna funnes skäligt, medgiva dylik förmån för hela den i framställningen avsedda personalen, funne sig statskontoret böra föreslå, att det Kungl. Maj:t i 13 § 1 mom. 1 stycket avlöningsreglementet givna bemyndigandet utsträcktes att omfatta jämväl beställningshavare, som överflyttades från beställning på övergångsstat eller över stat.

Försvarsväsendets lönenämnd har, efter redogörelse för förslagets innebörd och bestämmelserna i förenämnda 13 § 1 mom., anfört följande:

Såsom av den lämnade redogörelsen framginge, lämnade det nuvarande avlöningsreglementet möjlighet att vidtaga jämkningar i fråga om löneklassplaceringen vid övergång från reservstat eller reserv m. m. Enligt lönenämndens uppfattning syntes dessa bestämmelser få anses tillfyllest, då det gällde söka åstadkomma en lämplig och rättvis avvägning av löneklassplaceringarna för den personal, som i samband med utökningen av officers- och underofficerskadre vid armén skulle vinna anställning på aktiv stat. Att för nu ifrågavarande personal medgiva undantag från eljest gällande bestämmelser i detta hänseende på sätt och i den omfattning chefen för arméchefen föreslagit kunde lönenämnden för sin del icke tillstyrka. De av arméchefen föreslagna bestämmelserna skulle otvivelaktigt till sina verkningar framstå som orättvisa mot sådana beställningshavare, vilka tidigare övergått på aktiv stat och därvid erhållit sin löneklassplacering i enlighet med de eljest gällande föreskrifterna i såväl tidigare som nu gällande militära avlöningsreglementen. Lönenämnden kunde således icke tillstyrka utfärdandet av generella bestämmelser utan ansåge, att frågor av förevarande slag borde prövas i varje särskilt fall i anslutning till bestämmelserna i 13 § gällande militära avlöningsreglemente.

*Departements-
chefen.*

Såsom framgår av den förut lämnade redogörelsen hava genom beslut vid 1940 års lagtima riksdag ett betydande antal nya militära beställningar, avsedda att tillsättas under innevarande budgetår, tillförts arméns befälskadrer. För rekrytering av dessa nytillkomna beställningar har avsetts och, i den mån beställningarna tillsatts, tagits i anspråk huvudsakligen personal överflyttad från arméns reserver och övergångsstat. De från reserven över-

flyttade beställningshavarna hava i allmänhet fått genomgå viss utbildning och provtjänstgöring. Härmed har givetvis åsyftats att efter urval åstadkomma en fullgod rekrytering, så att de överflyttade skola kunna anses likvärdiga med motsvarande beställningshavare å aktiv stat. Vid utnämning till de nytillkomna beställningarna har också, såsom förut nämnts, den regeln följts, att från reserven överförd personal i tjänsteställning placerats närmast efter sina jämnåriga å aktiv stat, under det att beställningshavare från övergångsstat återfått sin tidigare tjänsteställning.

Det spörsmål, som här föreligger, rör de överflyttades löneställning.

Enligt de allmänna lönetursreglerna i det militära avlöningsreglementet — som i detta avseende överensstämmer med de andra statliga avlöningsreglementena — inplaceras den utnämnde beställningshavaren i den lägsta löneklassen inom vederbörlig lönegrad. För uppflyttning i högre löneklass erfordras att hava tillhört löneklassen i tre år. De modifikationer, som beröra dessa allmänna regler om löneklassplacering och tillgodoräknande av tid för uppflyttning i högre löneklass, sakna i förevarande sammanhang betydelse.

Av det sagda följer, att vid en tillämpning av de allmänna lönetursreglerna de här avsedda nytillkomna beställningshavarna — utan avseende å ålder eller tjänsteställning — i fråga om löneställning skulle komma att placeras i den lägsta löneklassen av den lönegrad, som motsvarar den beställning de genom utnämningen erhållit. Till belysande av denna löneklassplaceringens ekonomiska innebörd må framhållas, att differensen mellan lönebeloppen i högsta och lägsta löneklasserna (3—7) inom den lönegrad, som i förevarande fall torde vara den mest aktuella, lönegraden Oa 2 (löjtnant), uppgår till icke mindre än 2,580 kronor om året (å I-ort).

Vid bedömande av frågan, huruvida en fördelaktigare löneställning än den, som följer av de allmänna lönetursreglerna, bör beredas ifrågavarande beställningshavare, synes avseende böra fästas därvid, att från statens sida särskilda åtgärder vidtagits för att stimulera till övergång till de nya beställningarna, vilka åtgärder haft sin grund i ett statens intresse att snabbt och på ett tillfredsställande sätt få beställningarna besatta. Härigenom skilja sig de nu föreliggande fallen från tidigare fall av övergång till aktiv stat, något som också synes förringa värdet av den jämförelse, vissa myndigheter gjort med tidigare praxis. Med hänsyn till motiven och sättet för den rekrytering, som här skett, synes det mig icke tilltalande att låta åtskilliga av de nytillkomna beställningshavarna intaga en väsentligt sämre ställning i lönehänseende än jämnåriga eller i många fall yngre kamrater. Detta skulle säkerligen för mången framstå som en orättvisa, något som även ur psykologisk synpunkt måste anses betänkligt. I betraktande av den levnadsålder, i vilken dessa nytillkomna beställningshavare befinna sig, och den försörjningsskyldighet, som åvilar flertalet av dem, tala uppenbarligen, allmänt sett, även starka billighetsskäl för att dem medgives en fördelaktigare löneställning än de skulle erhålla vid en tillämpning av endast de allmänna lönetursreglerna.

Såsom från vissa myndigheters sida framhållits lärer en tillämpning av 13 § 1 mom. allenast hava varit avsedd att ifrågakomma vid prövning i enskilda fall av uppkommande frågor om löneklassplacering vid övergång från reserv eller reservstat till beställning å aktiv stat. En sådan individuell prövning beträffande den nu ifrågavarande personalen skulle — även om den vore möjlig att utföra — icke gärna kunna leda till tillfredsställande resultat. Jag anser det därför nödvändigt, att det förevarande spörsmålet om löneklassplacering löses efter linjer som kunna generellt tillämpas beträffande samtliga i detta sammanhang till aktiv stat överflyttade beställningshavare. Chefen för armén har uttalat sig för en sådan lösning av frågan, att tjänsteställningen borde vara avgörande för löneturen och att vederbörande beställningshavare sålunda borde erhålla den löneklassplacering, som innehades av den närmast före eller närmast efter honom i tjänsteställning stående, förut aktiv stat tillhörande beställningshavaren inom vederbörande lönegrad. En lösning i huvudsak efter denna linje skulle onekligen vara ägnad att på ett enkelt och enligt min mening ur olika synpunkter tillfredsställande sätt avväga löneställningen för personalen ifråga.

Av de olika alternativ för ett genomförande av det utav chefen för armén framförda uppslaget, vilka vid frågans behandling underkastats prövning, har jag funnit det lämpligaste vara, att den överflyttade beställningshavaren — där han icke erhållit lägsta tjänsteställningen bland lönegraden tillhörande beställningshavare vid samma förband, personalkår etc. — i fråga om löneklass och beräkning av tid för uppflyttning i högre löneklass likställes med den närmast efter honom i tjänsteställning stående, förut aktiv stat tillhörande beställningshavaren inom lönegraden. I sak skulle detta innebära, att beställningshavaren som regel komme att i löneturshänseende vara placerad ett år efter sina redan förut aktiv stat tillhörande jämnåriga. En sådan generell inplacering lärer icke kunna ske med stöd av avlöningsreglementets bestämmelser utan torde förutsätta ett bemyndigande från riksdagens sida. De speciella förhållanden som föreligga i de ifrågavarande fallen synas mig motivera, att löneställningsfrågan löses i sådan särskild ordning. Uppenbarligen kunna de regler, som här med hänsyn till särskilda omständigheter förordats, icke med fog åberopas, då fråga eljest inom statsförvaltningen uppkommer om befattningshavares inplacering i högre löneklass. Bemyndigandet synes böra begränsas till att avse de utökningar av befälskadreerna vid samtliga försvarsgrenar som beslötos av 1940 års lagtima riksdag. Skulle motsvarande åtgärder komma att framdeles vidtagas, torde frågan om utverkande av bemyndigande av liknande slag få upptagas till särskild prövning.

Jag anser mig i enlighet med det anförda böra föreslå, att riksdagens bemyndigande utverkas till att inplacering i lönetur av ifrågavarande till aktiv stat överflyttade beställningshavare må äga rum i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer jag sålunda angivit.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

bemyndiga Kungl. Maj:t att i enlighet med de av mig angivna grunderna utfärda bestämmelser om placering i löneklass och beräkning av tid för uppflyttning i högre löneklass för personal, som i anslutning till 1940 års lagtima riksdags beslut om befälskadrens utökning överförts från övergångsstat, reservstat och reserv till officers- och underofficersbeställningar på aktiv stat vid försvarsväsendet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Alvar Lindencrona.